

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **ČSAD Tišnov, spol. s r.o.**
sídlem Červený Mlýn 1538, Tišnov
zastoupený JUDr. Ondřejem Bečvářem, advokátem
sídlem Dřevařská 855/12, Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.10.2021, č.j. KUZL 68537/2021, sp.zn. KUSP 57230/2021/DOP/Ko,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce podal ke zdejšímu soudu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.10.2021, č.j. KUZL 68537/2021, sp.zn. KUSP 57230/2021/DOP/Ko, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Uherský Brod ze dne 21.7.2021, č.j. MUUB/31149/2021/OSD, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, tím, že dne 25.9.2018 v 12:54 hodin na silnici I/50 v katastrálním území Starý Hrozenkov, na 101,45. km při vstupu do ČR, provozoval při přepravě pšenice jízdní soupravu složenou ze silničního vozidla a přípojného vozidla, která při kontrolním vážení překročila maximálně přípustnou okamžitou hmotnost silničního vozidla nejméně o 1,15 t, tj. 6,40 %. Tímto jízdní souprava provozovaná žalobcem překročila limitní hodnoty stanovené zákonem č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, jež provádí vyhláška Ministerstva dopravy č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, která v § 37 odst. 2 písm. a) stanoví, že největší povolená hmotnost silničních vozidel nesmí u motorových vozidel se dvěma nápravami překročit 18 t. Za porušení uvedené povinnosti byla žalobci podle § 42b odst. 6 písm. a) ve spojení s § 43 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích uložena pokuta ve výši 18 000 Kč spolu s povinností uhradit náklady řízení.

II. Shrnutí procesního postojů žalobce

2. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť váhy pro nízkorychlostní kontrolní vážení jsou stanovenými měřidly ve smyslu § 3 odst. 3 písm. b) zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, která jsou vyhláškou Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu, stanovená k povinnému ověřování. Zákon o metrologii předpokládá, že pro účely schvalování typu měřidla a jeho ověření vydá Český metrologický institut opatření obecné povahy, ve kterém budou upraveny požadované metrologické a technické vlastnosti. To, že opatření obecné povahy mělo být vydáno ke každému stanovenému měřidlu, vyplývá také z důvodové zprávy k zákonu č. 481/2008 Sb., kterým byl zákon o metrologii novelizován. V rozporu s úmyslem zákonodárce dosud příslušné opatření obecné povahy upravující metrologické požadavky na ověřování nízkorychlostních vah ve smyslu § 6 odst. 2 a § 9 odst. 1 zákona o metrologii vydáno nebylo. Potvrzení o ověření stanoveného měřidla tak podle žalobce nemůže být platné, neboť bez opatření obecné povahy nebyla dána metodika pro ověřování, kterou vyžaduje právní úprava. Žalovaný se tak podle žalobce dopustil nesprávného právního hodnocení věci, jestliže ve vztahu k ověření nízkorychlostních vah aplikoval zákon o metrologii ve znění před jeho novelizací zákonem č. 481/2008 Sb. Přejícná ustanovení zákona č. 481/2008 Sb. se přitom podle žalobce týkají pouze těch ověřování, která byla zahájena před dnem nabytí účinnosti novely. Schválení měřidla dne 20.12.2017 i jeho ověření tak mělo být provedeno již podle nově účinné právní úpravy – podle metrologických požadavků neexistujícího opatření obecné povahy. Žalovaný podle žalobce pochybil, dospěl-li k závěru, že pro měřidla, u kterých proběhlo prvotní schválení před 1.1.2009, nebylo nutné ověření po 1.1.2009 podle opatření obecné povahy. Napadené rozhodnutí je podle žalobce nepřezkoumatelné, neboť zákon o metrologii neumožňuje nahradit metrologické požadavky v předvídaném opatření obecné povahy jiným předpisem (mezinárodním

doporučením OIML R 134). Není zřejmé, jak podle žalovaného mohlo mít mezinárodní doporučení právní závaznost. Podle žalobce není z napadeného rozhodnutí dále patrné, na základě čeho dospěl žalovaný k závěru, že při ověření vah měly být uplatněny požadavky vycházející z původní právní úpravy při uvedení stanoveného měřidla do oběhu. Při neexistenci opatření obecné povahy tak podle žalobce nemohlo dojít k přezkoušení měřidla. To, že postupy k ověření stanovených měřidel měly být vymezeny v opatření obecné povahy, vyplývá také z důvodové zprávy k zákonu č. 85/2015 Sb., kterým byl zaveden institut přezkoušení stanoveného měřidla v zákoně o metrologii. Úvahy žalovaného jsou ve zjevném logickém rozporu se smyslem institutu přezkoušení stanoveného měřidla podle § 11a zákona o metrologii.

3. Žalobce dále namítá, že nebylo zohledněno znečištění vozidla ve smyslu § 38 odst. 1 vyhlášky č. 341/2014 Sb. a nově § 6 odst. 2 vyhlášky č. 209/2018 Sb., o hmotnostech, rozměrech a spojitelnosti vozidel, ač na vážním lístku byla zaškrtnuta kolonka „vozidlo znečištěno (dle § 38 odst. 1 vyhl. č. 341/2014 Sb.)“. Prvostupňový správní orgán nevysvětlil, proč tuto okolnost nezohlednil. Žalovaný naopak uvedl, že v období od 15.3.2018 do 16.10.2018 byla tato kolonka zatržena automaticky, byť vážená vozidla znečištěna nebyla. Přístup, kdy je určitá možnost a priori předpokládána, je podle žalobce diskriminační. Odpovědná osoba měla na místě u každého vozidla zjišťovat stav jeho znečištění. Prvostupňový správní orgán vychází z jediného důkazního prostředku a zcela opomněl zohlednit znečištění vozidla. Žalovaný na základě třetí osoby předjímá, že údaje o znečištění vozidla na vážních lístcích od 15.3.2018 do 16.10.2018 neodpovídají skutečnému stavu vozidel. V souladu s požadavkem na individualizaci každého měření bylo v souladu se zásadou in dubio pro reo na žalovaném, aby posoudil, zda měřené vozidlo nemohlo být znečištěno. Fotografie procházející správním spisem nezachycují oblast podběhů a podvozku, a nelze tak vyloučit, že právě zde bylo vozidlo znečištěno. Úvahy žalovaného o neexistenci sněhové pokrývky a vody byly podle žalobce bezpředmětné, neboť vozidlo přijíždělo ze Slovenska. To, jaké byly meteorologické podmínky poblíž místa měření, nevypovídá o tom, jaká byla meteorologická situace na zbytku Slovenska. Nadto vozidlo mohlo být znečištěno také blátem. Žalovaný pochybil také tím, že doplnil prvostupňové rozhodnutí o nová tvrzení a důkazní prostředky, byť nebyla žalobci poskytnuta možnost se s novými důkazy seznámit. Metodika přezkumu znečištění vozidla tak je podle žalobce systematicky chybně nastavena a presumování vyloučení § 6 odst. 2 vyhlášky č. 209/2018 Sb. bez podrobného zkoumání vozidel vykazuje prvky správní svévole. Podle žalobce nelze generálně – a výlučně na podkladu vyjádření třetí osoby – vyloučit aplikaci § 6 odst. 2 vyhlášky č. 209/2018 Sb. Nadto žalobce považuje stávající právní úpravu za diskriminační; podle § 125j odst. 1 zákona o silničním provozu lze postihovat podezřelé s bydlištěm v jiném členském státě Evropské unie pouze za omezený okruh přestupků.
4. V replice žalobce setrval na již uplatněných žalobních námitkách a odkázal na judikaturu správních soudů, podle které je existence příslušného opatření obecné povahy s metrologickými podmínkami pro ověření měřidla podmínkou sine qua non pro domněnku správnosti výsledků měření. Veškeré nové schvalovací a ověřovací procesy zahájené po účinnosti zákona č. 481/2008 Sb. tak podle žalobce již vyžadují splnění podmínek příslušného opatření obecné povahy. Podle žalobce není sporu o tom, že dříve

vydané certifikáty o schválení stanoveného měřidla nebyly novelizací zákona o metrologii dotčeny. Klíčové podle žalobce je, že bez opatření obecné povahy nelze platně schválit či ověřit stanovené měřidlo. Absenci opatření obecné povahy nelze podle žalobce v souladu se zásadou legality nahradit poukazem na veřejný zájem. Normativním právním aktem mají být kromě metrologických požadavků na měřidlo vymezeny také požadavky na charakter vozovky – kupříkladu na její geometrii či na umístění váhy. Podle žalobce není přípustné, aby se v rámci přestupkového řízení naplnění metrologických požadavků posuzovalo podle provozního předpisu vydaného soukromou osobou – výrobcem vah. Pochybení při vyplňování vážního lístku (kolonka o znečištění vozidla) nelze přičítat k tíži žalobce. Právě proto, že v zákoně o pozemních komunikacích není ustanovení obdobné § 125j v zákoně o silničním provozu, nemohou správní orgány postihovat zahraniční dopravce.

5. Žalobce tedy z uvedených důvodů navrhuje napadené i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušit. Na tomto procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

6. Žalovaný k žalobní argumentaci připomněl význam kontrolního vážení pro ochranu pozemních komunikací před jejich poškozováním a pro bezpečnost provozu a setrval na své argumentaci, kterou předestřel již v napadeném rozhodnutí. Podle žalovaného nelze připustit výklad, podle něhož by nebylo možno ověřit měřidlo bez vydaného opatření obecné povahy. U dříve schválených měřidel je v protokolu o technické zkoušce uvedeno, jakým způsobem má být ověření měřidla provedeno. Prodloužením platnosti certifikátu nedochází ke schválení nového typu měřidla. Podle žalovaného je vyhledání informací o počasí obecně známou skutečností. Otázka diskriminační povahy trestání za přestupky podle zákona o silničním provozu je podle žalovaného irelevantní, neboť pokuta byla uložena podle zákona o pozemních komunikacích. V reakci na repliku žalobce pak žalovaný uvedl, že žalobce argumentuje nepřiléhavými rozsudky správních soudů, a odmítl tvrzení žalobce o diskriminaci v případě nastavení nepovinného údaje o znečištění vozidla na vážním lístku. Podle žalovaného lze postihovat také zahraniční provozovatele vozidel.
7. Žalovaný tedy navrhuje, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta, a na tomto procesním postoji rovněž setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

8. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

9. Zdejší soud přezkoumával napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Za splnění podmínek podle § 51 s.ř.s. rozhodoval zdejší soud bez jednání a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Nosným je argument žalobce, že z důvodu chybějícího opatření obecné povahy s metrologickými požadavky na ověření stanoveného měřidla (nízkorychlostní váhy) nemohla být váha řádně ověřena, a výsledky měření tak nebyly nadány domněnkou správnosti a jsou zpochybněny.
11. Podle dokladu o úředním měření a vážního lístku č. 633405/2018 dne 25.9.2018 v čase 12:54 hodin při teplotě 11,3 °C byla zvážena souprava, jejímž provozovatelem byl žalobce. Z výsledků vážení plyne, že okamžitá hmotnost tahače (19,35 t) po odečtení odchylky o 1,15 t (o 6,40 %) překročila nejvyšší povolenou hmotnost (18 t). Doklad podepsal řidič a příslušník Policie České republiky. Doklad byl též opatřen razítkem výrobce váhy (Tenzováhy, s.r.o.), autorizovaným subjektem k výkonu úředního měření. Přepravovaným nákladem bylo osivo (pšenice). Z dokladu o úředním měření dále plyne, že měřidlem bylo stanovené měřidlo VM-2.2. s výrobním číslem 04/98, s certifikátem o schválení typu č. TCM 128/97 – 2590 + R1. Podle dokladu o úředním měření bylo měřidlo ověřeno dne 2.11.2017 s platností do 1.11.2018. Měření bylo provedeno „...dle metodiky P 2010/3...“.
12. Z obsahu správního spisu tedy plyne, že měření nebylo provedeno podle metodiky stanovené opatřením obecné povahy, a tedy že váha nemohla být ověřena podle požadavků vycházejících z opatření obecné povahy.
13. Podle § 3 písm. b) zákona o metrologii jsou stanovenými měřidly ta měřidla, která Ministerstvo průmyslu a obchodu stanoví vyhláškou k povinnému ověření s ohledem na jejich význam pro stanovení sankcí, poplatků, tarifů a daní. Pod položkou 2.1.3 písm. b) přílohy vyhlášky č. 345/2002 Sb. byly do druhového seznamu stanovených měřidel zahrnuty váhy tř. 0,5; 1 a 2 pro vážení silničních vozidel za pohybu pro stanovení sankcí, poplatků, tarifů a daní; pro nízkorychlostní kontrolní vážení podle zvláštního právního předpisu; pro vážení písku, přírodního kameniva, tuhého komunálního odpadu, recyklovaných materiálů, stavební suti, minerálních a lámaných materiálů a vážení malty a betonu u jejich výrobců a přepravců.
14. Pro účely nízkorychlostního kontrolního vážení ve smyslu § 38a zákona o pozemních komunikacích musely být váhy povinně ověřeny. Podle § 9 odst. 1 věty první zákona o metrologii se ověřením měřidla potvrzuje, že stanovené měřidlo má požadované metrologické vlastnosti. Zatímco podle § 9 odst. 1 věty druhé zákona o metrologii ve znění účinném do 31.12.2008 se postup při ověřování stanovených měřidel stanovil vyhláškou, s účinností od 1.1.2009 byla do § 9 odst. 1 zákona o metrologii doplněna nově věta druhá, podle které se požadavek na požadované metrologické vlastnosti podle věty první považuje za splněný, pokud je měřidlo v souladu s požadavkem stanoveným opatřením obecné povahy. Novelizace byla provedena zákonem č. 481/2008 Sb., který nabyl platnosti dne

31.12.2008 a již následující den (1.1.2009) nabyl účinnosti. Zdejší soud dává žalobci za pravdu, že podle důvodové zprávy k zákonu č. 481/2008 Sb. mělo být ke každému stanovenému měřidlu vydáno samostatné opatření obecné povahy (obecná část důvodové zprávy). To odpovídá také § 24c zákona o metrologii ve znění účinném od 1.1.2009 do 1.5.2015, podle kterého opatření obecné povahy stanoví metrologické a technické požadavky na stanovené měřidlo. Opatření obecné povahy též stanoví metody zkoušení při schvalování typu a při ověřování stanoveného měřidla. Byť byl § 24c zákona o metrologii následně zrušen zákonem č. 85/2015 Sb. z důvodu nadbytečnosti, jak je zřejmé z důvodové zprávy k této novelizaci, na původním předpokladu zákonodárce, že pro každé stanovené měřidlo bude vydáno opatření obecné povahy, to nic nemění. Zákon č. 85/2015 Sb. dále zpřesnil obsahové požadavky na opatření obecné povahy podle § 9 odst. 1 zákona o metrologii, neboť nově byl § 9 odst. 1 zákona o metrologii mimo jiné změněn tak, že opatření obecné povahy kromě požadovaných metrologických vlastností stanoveného měřidla stanoví i zkoušky při jeho ověřování. Ostatně smysl původní novelizace zákona o metrologii byl již v důvodové zprávě k zákonu č. 481/2008 Sb. popsán takto: „...v současné době jsou metrologické a technické požadavky na stanovená měřidla a v některých případech metody zkoušení při schvalování typu stanoveny v několika málo případech vyhláškami Ministerstva průmyslu a obchodu, v některých dalších případech technickými normami, zpravidla evropskými, které nejsou právně závazné a v dalších případech dokumenty mezinárodních metrologických organizací, které nemají právní závaznost, tedy způsobem roztržitým a nesystémovým, jehož důsledkem je v některých případech i zpochybňování úrovně českých výrobků na evropském trhu při aplikaci principu vzájemného uznávání zkoušek. Cílem navrhované úpravy je vytvoření rámce pro rychlou následnou realizaci prakticky nezbytného a výrobci, dovozci i uživateli stanovených měřidel vyžadovaného předpisového systému cestou zmocnění národního metrologického orgánu pro vytváření a vydávání technických předpisů pro metrologii s účelem stanovení metrologických a technických požadavků na stanovená měřidla a metod zkoušení...“. Požadavek, aby každé stanovené měřidlo mělo stanoveny metrologické a technologické požadavky v opatření obecné povahy z důvodu systematiky, přehlednosti a požadavků snesených praxí, je nepochybně – i s ohledem na důvody intimované v důvodové zprávě – zcela legitimní a rozumný. Zdejší soud souhlasí se žalobcem také ve vztahu k přechodným ustanovením zákona č. 481/2008 Sb., tj. že přechodné ustanovení dopadá pouze na řízení o schvalování typu měřidla a na řízení o ověřování stanoveného měřidla, která byla zahájena před nabytím jeho účinnosti. To ostatně výslovně plyne také z důvodové zprávy k zákonu č. 481/2008 Sb. Přechodná ustanovení tedy výslovně neupravují situaci, kdy dosud nebylo vydáno příslušné opatření obecné povahy s metrologickými a dalšími požadavky pro konkrétní stanovené měřidlo po nabytí účinnosti zákona č. 481/2008 Sb.

15. Zdejší soud vychází z toho, že zákon o metrologii po shora uvedených novelizacích stanovil požadavek na vydání opatření obecné povahy pro účely schválení typu a ověření stanoveného měřidla, avšak nebylo-li předvídané opatření obecné povahy vydáno, pak to bez dalšího neznámá, že výsledků měření ze stanovených měřidel nelze využívat. Bylo-li stanovené měřidlo schváleno, musí být ověřováno v souladu s protokolem o technické zkoušce, přitom při ověření musí měřidlo splňovat požadavky, jaké splňovalo při jeho uvedení do provozu, a to po celou dobu platnosti vydaného certifikátu o schválení typu

měřidla. Došlo-li k prodloužení platnosti certifikátu, lze oprávněně vycházet z toho, že měřidlo stanovené metrologické požadavky nadále splňuje. Nelze přitom podle zdejšího soudu automaticky dovozovat, jak činí žalobce, že by bez vydání příslušného opatření obecné povahy, tj. bez toho, že by konkrétní měřidlo mělo metrologické vlastnosti požadované vydaným opatřením obecné povahy, měl být požadavek na potvrzení požadovaných metrologických vlastností měřidla jeho ověřením (§ 9 odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb.) považován za nesplněný, byť samotné ověřování i postupy na takové ověřené navazující mohou být zpochybněny.

16. Vyšel-li žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 7 – 9) z potvrzení o ověření stanoveného měřidla (z doby před účinností zákona č. 481/2008 Sb.), ze schválení typu měřidla a z rozhodnutí o prodloužení platnosti schválení typu stanoveného měřidla, vycházejí z předpokladu, že váha, jež byla v nyní posuzované věci k vážení použita, disponuje platným certifikátem o schválení typu měřidla a ve vztahu k okamžiku zvážení disponovala platným ověřením stanoveného měřidla, a to i bez vydání příslušného opatření obecné povahy, pak žalobce proti tomu namítá jen chybějící opatření obecné povahy. Veškerou argumentaci žalobce odvíjející se od chybějícího opatření obecné povahy, jež má vyústit v závěr, že potvrzení o ověření stanoveného měřidla bez vydání příslušného opatření obecné povahy není „platné“, však zdejší soud, jak plyne ze shora uvedeného, za důvodnou nepovažuje. Skutečnost, že měření (vážení) nebylo provedeno podle metodiky stanovené opatřením obecné povahy, a tedy že váha nemohla být ověřena podle požadavků vycházejících z opatření obecné povahy, ještě neznamená, že by váha, jež byla v nyní posuzované věci k vážení použita, nedisponovala platným certifikátem o schválení typu měřidla, popř. k okamžiku zvážení nedisponovala platným ověřením stanoveného měřidla; je-li ve vztahu k měřidlu (váze) vydáno ověřením o jeho vlastnostech, jde o měřidlo (váhu) použitelné k měření (vážení) a z výsledků takového měření (vážení) lze vycházet, ledaže by byly relevantně zpochybněny.
17. V nyní posuzované žalobce zpochybňuje správnost měření a interpretaci zjištěných hodnot v souvislosti se znečištěním vozidla.
18. V řádku „Vozidlo znečištěno (dle § 38 odst. (1), vyhl. č. 341/2014 Sb.)“ byla na dokladu o vážení a vážním lístku č. 633405/2018 dne 25.9.2018 zaškrtnuta možnost „Ano“. Podle § 38 odst. 1 vyhlášky č. 341/2014 Sb. okamžitá hmotnost vozidla nebo jízdní soupravy nesmí překročit největší povolenou hmotnost vozidla nebo jízdní soupravy. V případě znečištění (například bláto, sníh nebo voda) se připouští překročení největší povolené hmotnosti vozidla nebo jízdní soupravy maximálně o 3 %. S účinností od 1.10.2018 obdobné ustanovení obsahovala vyhláška č. 209/2018 Sb. v § 6 odst. 2. Správním spisem prochází sdělení výrobce vah ze dne 16.11.2018, ve kterém prvostupňovému správnímu orgánu sděluje, že u všech dokladů zpracovaných v období od 15.3.2018 do 16.10.2018 byla u položky „vozidlo znečištěno“ zatrhnuta možnost „Ano“ z důvodu chyby obsluhy (proč tak obsluha učinila, to se údajně nepodařilo zjistit a tuto chybu nezaznamenali ani přítomní příslušníci policie a celní správy). Podle výrobce vah tak zaškrtnutí této předvolby nemělo souvislost se skutečným stavem znečištění vozidla. Dále výrobce uvedl, že „...z dokladů vydaných v minulých letech lze prokázat, že znečištěná vozidla se na stanici Starý Hrozenkov

nevyskytovala a nevyskytují. Jde o mezinárodní silnici E50 s kvalitní zimní údržbou a převahou dálkové mezinárodní kamionové dopravy. Ke každému vozidlu jsou pořízeny také snímky kamerou, které lze použít jako důkazní materiál o skutečném stavu vozidla v době vážení. Uzavírám tedy, že v období od 15. 3. 2018 do 16. 10. 2018 jsme na místě kontroly posoudili kontrolovaná vozidla jako neznečištěná...“.

19. Podle zdejšího soudu tedy správní spis obsahuje podklad, ze kterého je patrné, proč bylo vyznačeno na dokladu o vážení, že vozidlo žalobce bylo znečištěno. V situaci, kdy dokladem o vážení prochází údaj o znečištění vozidla (s čímž by byla spojena přípustnost překročení největší povolené hmotnosti vozidla nebo jízdní soupravy o 3 %), který byl současně zpochybněn, bylo na prvostupňovém správním orgánu, aby na základě dalších pokladů procházejících správním spisem prokázal, jaký byl skutečný stav vozidla (soupravy) z hlediska nečistot v okamžiku vážení. Nic na tom nemění skutečnost, že podle výsledků došlo k překročení povolené hmotnosti vozidla o 6,40 %.
20. Fotografie z vážení zachycují pouze čelní část tahače a pravý bok soupravy; v tomto ohledu má žalobce pravdu. Z fotografií při vážení soupravy tedy není zřejmé, zda nebylo vozidlo znečištěno v místech, která nebyla na fotografii zachycena (podběhy, podvozek). Z fotografií procházejících správním spisem však plyne, že vozovka byla suchá, souprava žalobce se při celkovém pohledu (zepředu shora) jeví bez sněhu či vody, s ohledem na podmínky v okamžiku vážení (teplota přes 11 stupňů) lze vyloučit znečištění sněhem. Maska tahače a pravý bok soupravy podle fotografií znečištěny nebyly. Po zvážení vozidla bylo vozidlo odstaveno na odstavnou plochu k provedení dalších úkonů, v rámci kterých bylo vozidlo znovu vyfotografováno, přitom tyto fotografie, přiložené v rámci oznámení o přestupku ze dne 2.10.2018, č.j. KRPZ-108940-9/PŘ-2018-150007, již zachycují soupravu ze všech stran. Podle těchto fotografií vozidlo nebylo znečištěno ze žádné strany. Na některých fotografiích jsou částečně zachyceny také podběhy soupravy, a to bez nečistot. Dovozuje-li žalobce hypotetickou možnost znečištění vozidla od bláta (v podběžích kol a v podvozkové části), pak nikterak nevysvětluje, jak (proč) by vozidlo mohlo být znečištěno pouze v některých podběžích kol a v jiných nikoliv, resp. jak (proč) by vozidlo mohlo být znečištěno v podvozkové části, nebylo-li znečištěno v podběžích kol. Tuto argumentaci pokládá zdejší soud za účelovou především s ohledem na barevně vytištěné (totožné) fotografie žurnalizované v odvolací části správního spisu, které neponechávají žádný prostor pro pochyby o možném významnějším znečištění soupravy. Podle objednávkového listu předloženého žalobcem měl žalobce náklad (osivo) převzít dne 25.9.2018 v 10:00 hodin v Ilavě na Slovensku, a tedy zmiňuje-li žalobce možnost zablácení vozidla předchozí jízdou, pak žádnou konkrétní legendu o tom, jak by ke znečištění (během jízdy ze západního Slovenska, z místa vzdáleného cca 40 km od místa vážení) došlo, nenabízí. Úvahy žalovaného o počasí v místě měření, jak se jevíly z pořízených fotografií vozidla žalobce, tak byly podle zdejšího soudu zcela namístě. Zdejší soud přitom nevycházel ze záznamů o počasí, jež nelze považovat za notorietu a s nimiž žalovaný žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí neseznámil a nedal žalobci prostor na ně před vydáním napadeného rozhodnutí reagovat. K této části žalobní argumentace lze proto uzavřít, že vycházel-li žalovaný především ze souhrnu pořízených fotografií, pak absence znečištění vozidla nebyla nikterak automaticky presumována; žalovaný se touto možností

korektně zabýval a jeho závěry se jeví jako logické, odpovídající skutkovým zjištěním, jež mají oporu ve skutkovém podkladu.

21. Žalobce dále namítá, že stávající právní úprava, která neumožňuje postihovat zahraniční dopravce, je diskriminační. Podle zdejšího soudu však z ničeho neplyne, že by nebylo možno ukládat sankce za porušení hmotnostních limitů podle zákona o pozemních komunikacích také zahraničním dopravcům. Ostatně ani žalobce neuvedl, které zákonné ustanovení znemožňuje uložit a vymáhat pokutu uloženou zahraničnímu dopravci, případně které ustanovení zapovídá zahájit řízení o přestupku se zahraniční osobou. To, že u vybraného okruhu přestupků podle § 125j zákona o silničním provozu u osob s bydlištěm v jiném členském státě Evropské unie lze postupovat odlišně, není projevem diskriminace; usnadnění přeshraniční výměny informací o vybraných přestupcích v dopravě je projevem transpozice sekundárního práva Evropské unie – tu směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/413 o usnadnění přeshraniční výměny informací o dopravních deliktech v oblasti bezpečnosti silničního provozu, přičemž usnadnění vymáhání práva pouze ve vztahu k některým přestupkům zásadně diskriminačním postupem není.
22. Zdejší soud tedy na věc nahlíží shodně jako žalovaný; žádný z uplatněných žalobních bodů neshledal důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

23. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. ledna 2023

David Raus v.r.
předseda senátu